

[Indenrigsministeren.]
 end paa Aldersrentebudgettet, og ved en Gennemgang af den Klage, som fremkom fra den vedkommende Kommune, viste det sig, at man paa en Række Punkter overfor adskillige af de Aldersrentenydere, der er Tale om, kunde have skaffet sig tilstrækkelig Bevægelsesfrihed ved at udnytte Bestemmelserne i Fattiglovens § 61 og § 63, hvis Anvendelse jo ikke overfor nogen medfører Fattighjælps Virkning. Jeg tror, at det ærede Medlems Følelser paa dette Omraade er en lille Smule sartere, end det vil være heldigt, hvis de skal kunne taalé den Temperatur, der almindeligvis findes dér, hvor man overvejer disse Sager.

Det ærede Medlem Hr. Holger Larsen siger, at han kunde nævne en hel Række Landkommuner, som ikke har kunnet give Brændsel, og det ærede Medlem begyndte at regne op; vi fik Holeby, som er socialistisk styret, saa fik vi Fakse, som er socialistisk styret, og et Par andre til, som jeg ikke fik noteret, men som rimeligvis er af samme Art. Ja, man kan naturligvis godt forbruge de 12½ pCt., der er stillet til Disposition, til en almindelig Forhøjelse af den Aldersrente, som udbetales i Kommunen, saa man kan sagtens skaffe den Situation frem, at man ikke har noget at give Brændsel for.

Men jeg vil hævde, at forudsat en fornuftig og forsigtig og ansvarsfuld Administration saa møder man i Almindelighed ikke de Vanskeligheder, som det ærede Medlem her har været ude for, og det viser jo ogsaa det Forbrug, som har været i det sidste Aar paa Grundlag af Tillægsloven til Aldersrenteloven af 27. Oktober 1927. Thi de ca. 600 000 Kr., som dér blev bevilget til Brændselshjælp til Aldersrentenydere, under den særlige Form, som den Gang blev valgt, de er jo ikke blevet bragt til Anvendelse; dér er ikke anvendt mere end ca. Halvdelen af dem, og derfor er Statstilskuddet, som var beregnet til 200 000 Kr., kun taget i Brug for Halvdelens Vedkommende.

Nu siger saa det ærede Medlem — og det er en nem Maade at klare sig fra hele Sagen paa —, at naar man mange Steder ikke havde brugt nogen Penge i Henhold til denne Lov, skønt der var Brug for dem, saa skyldes det, at de paagældendes Hjerter var saa haarde, at end ikke det ærede Medlems gode Hensigt kunde blødgøre dem, og derfor blev Loven ikke bragt til Anvendelse. Og saa siger det ærede Medlem: Har de Kommuner, som har anvendt Loven, da ikke anvendt den i fuld Udstrækning,

brugt alt det, de i Henhold til Loven havde Adgang til at bruge? Jeg siger til det ærede Medlem: Nej, i mange, mange, i de allerfleste Tilfælde har man ikke gjort dette. Og Forklaringen kan selvfølgelig kun — dér, hvor man har anvendt Loven og ikke anvendt alt, hvad der i Henhold til denne var stillet til Disposition — være den, at der har ikke været Brug derfor, thi dér kan Hjerternes Haardhed jo ikke være det afgørende.

Men man har ikke Lov til, saaledes som det ærede Medlem her har gjort det, uden Skygge af Bevis at paastaa, at hvor Loven ikke er anvendt, dér skyldes det ikke dette, at der ikke har været Brug for Pengene, men dér skyldes det Sindelaget, som har behersket dem, der havde med Lovens Administration at gøre. Jeg kunde nævne for det ærede Medlem baade store og smaa Byer, som ikke har bragt Loven til Anvendelse. Lad mig nævne f. Eks. Odense, dér har man aldeles ikke brugt den; men mon nu det ærede Medlem Hr. Hauge mener, at Aldersrentenydernes Kakkelovne rundt om i Odense i Almindelighed har været kolde, saaledes at det er Odense Byraads Haardhertethed, der her har været afgørende? I Herning er ikke brugt en Øre, men jeg antager ikke, at Hjerterne dér er haardere, end de er i Nabobyer, hvor Styret har haft den samme politiske Farve, og hvor man dog har bragt Loven til Anvendelse. Jeg gad vidst, om Kommunalbestyrelsen i Brønderslev skulde have et væsentligt andet Sindelag end Kommunalbestyrelserne i f. Eks. Hjørring eller Sæby. Jeg vilde ikke tro det, og dog har man i Brønderslev ikke bragt Loven til Anvendelse, men derimod i de to andre Byer.

Hvis det nu er Hjerternes Haardhed alene, som har været bestemmende for Ikke-Anvendelsen af denne Lov, saa vil jeg gerne give det ærede Medlem Hr. Holger Larsen Anvisning paa Steder, hvor jeg synes, han saa skulde søge at gøre sin Indflydelse gældende, og hvor han muligvis kunde have begrundet Haab om at kunne smelte den Skal, som her har stillet sig hindrende i Vejen for Udførelsen af Lovens gode Hensigt.

Jeg kunde f. Eks. henvise det ærede Medlem til Middelfart Kommune. Saa vidt mig bekendt spiller det ærede Medlems Meningsfæller dér en overordentlig fremtrædende og afgørende Rolle i Kommunalbestyrelsen, og dog har Middelfart aldeles ikke anvendt Loven. Det samme gælder om Køge, dér er den heller ikke bragt i